

DVAJA DETEKTÍVI – JEDEN ČLOVEK, JEDNA AI.
A LOV NA NEODHALITEĽNÉHO VRAHA.

BEZ STOPY

„Vyvážené, detailné, inteligentné, provokatívne.“

AMANDA REYNOLDS

J O C A L L A G H A N

Ljndeni

Bez stopy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Jo Callaghan

Bez stopy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

**BEZ
STOPY**

J O C A L L A G H A N

BEZ STOPY

Preložila Miriam Ghaniová

Ljndeni

Venujem Aurore a Connorovi

„Naše telá na nič nezabúdajú. Každý strach, každú spomienku, každú radosť, každú traumú, ktorú ste kedy zažili, môžete vystopovať a nájsť vo svojom tele. Vaše telo si pamätá príbehy, na ktoré váš mozog zabudol... telo si pamätá.“

BESSEL VAN DER KOLK, MD,
*Telo si pamätá: Mozog,
mysel a telo pri liečení traumy*

Atherstone, Warwickshire, 7. decembra, 17.55

Neotočí sa, aby skontroloval, či nie je sám. Neprejde na druhú stranu ulice, kde je viac domov, viac svetiel. Dokonca ani nepredstiera, že niekomu volá, ani nedrží dáždňik ako obušok. Jednoducho kráča nocou bez prítomnosti strachu.

Nevidí, že sa pozerám.

Zastaví sa pri vchodových dverách, šmátra po kľúči, ktorý cestou domov nedržal v ruke. Vchádza do chodby, ani sa nepozrie cez plece, keď kopne do dverí.

Predstavte si, cíti sa tak bezpečne.

Predstavte si, je taký hlúpy.

Z jeho arkierového okna sa rozžiari matné žlté svetlo, ktoré zafarbí mrazivo biely chodník. Teraz je v prednej izbe, nezatiahne žalúzie pred nočnou tmou a hrozbou snehu. Stojí pred bledosivou pohovkou a diaľkovým ovládačom mieri na veľkú obrazovku nad kozubom. Miestnosť zaplnia blikajúce obrázky.

Zovriem zmrznuté päste a cez drevené okenice vidím elegantný, luxusný nábytok, vysoké georgiánske stropy a zarámované obrazy lemujúce steny. Ako sa niekto ako on ocitol v takomto krásnom dome? Vydýchnem tak dlho a ťažko, až mám chvíľu pocit, že miznem v obláčiku ľadovo bieleho dymu.

V priebehu niekoľkých sekúnd sa rozplynie. A predsa som stále tu: sám na chladnej, tmavej ulici.

Mŕtvy chlad noci ma štípe cez tenisky a vysáva z môjho tela teplo. Prenášam váhu z jednej stuhnutej nohy na druhú. Ešte nie je neskoro odísť.

Takmer to urobím.

Ale potom začne padať sneh, prízračne biely v temnej noci.

Hlavou mi preblesknú spomienky: moja tvár skreslená v trblietavej vianočnej guli, dunenie vzdialenej hudby; sneh a sneh.

Krv mi rýchlo pulzuje v tom, čo mi zostalo zo srdca, keď zdvihnem tvár k nebu. V oku mi pristane snehová vločka a ja prijmem jej ľadové bodnutie. Už ma nebudú prenasledovať duchovia minulých Vianoc. Som tu, aby som si vydobyl späť svoju budúcnosť.

Otočím sa späť k oknu, za ktorým si odpíja z fľaše piva, nohy má rozkročené, ako pozerá televíziu, nevnímajúc tmú za sebou.

Palce si zastrčím pod ramenné popruhy, cítim váhu batoha a všetkého, čo obsahuje.

Dnes večer zistí, čo je to strach.

PRVÁ KAPITOLA

**Dom hlavnej inšpektorky Kat Frankovej, Coleshill,
Warwickshire, 8. decembra, 5.44**

„Budem počítať do desať,“ upozornila hlavná inšpektorka Kat Franková. „A potom idem hore.“ Namierila baterkou na drevený poklop nad sebou a osvetlila chumáče pavučín, ktoré sa kývali v chladnom rannom vzduchu.

Ticho.

Kat začala počítať jasným, výrazným hlasom, ktorý, ako dúfala, neprehrádzal jej strach. Keď sa dostala k desiatim, zhlboka sa nadýchla a položila ruku na chladný kovový rebrík. „Idem hore,“ zopakovala a šplhala sa stále vyššie a vyššie, až mala na dosah poklop do podkrovia.

Baterku si presunula do ľavej ruky, pravou zatlačila na drevené dvere a posunula ich nahor cez otvor. Zažmurkala a zaprela sa o niečo zvláštne. No okrem studeného, zatuchnutého zápachu dávno zabudnutých miest a opustených vecí tam nebolo nič. Kat namierila baterku do zívajúcej tmy a vystúpila na posledné dva schody, kým nemala hlavu a plecía v podkroví.

Rýchlo očami prehľadávala miestnosť s nízkym stropom, cíhajúc na známky útoku. Prehľadala podlahu, či po nej nebehajú pavúky, a trámy, či na nich nevisia netopiere, pričom sa zachvela hrôzou z temných, tienistých zákutí. „Takže dohoda

zníe, že sa mi budete držať z cesty,“ zakričala. „Už aj tak je to dosť ťažké, takže teraz nepotrebujem žiadne pavúčie srandičky.“ Rýchlo prešla baterkou po streche a želala si, kiežby si vzala šiltovku. Keby jej na hlavu spadol pavúk, asi by sa zbláznila.

V podkroví však vládlo ticho a pokoj.

Dýchalo sa jej o čosi ľahšie. Kat mierila baterkou na hromady škatúl a vriec, ktorými bola posiatá podlaha podkrovia. Kriste, aký neporiadok. Keď sa sem nasťahovali, podávala Johnovi na rebríku všetky staré veci z ich predchádzajúceho domu a usmerňovala ho, aby ich ukladal tam, kde ich opäť ľahko nájdú. No keďže ich rastúci syn a rozširujúca sa kariéra im zaberali čoraz viac času, bolo pre Johna rýchlejšie jednoducho vyhodiť nahor vrece s Camovým starým oblečením alebo pri vchode pohodíť škatuľu s vyradenými hračkami či knihami s prísľubom, že to všetko uprace neskôr.

No pre Johna neexistovalo žiadne „neskôr“. Ak v tomto chaose kedysi existoval nejaký systém, teraz sa stratil. Kat vzdychla. Ako mala, dočerta, medzi tým všetkým nájsť vianočné ozdoby? Namierila baterkou do pravého kúta, kde ešte všetko vyzeralo relatívne usporiadane. Bolo tam niečo limetkovo zelené, starostlivo zabalené do priehľadnej plastovej fólie.

Panebože. Camov Mojžišov kôš!

Inštinktívne sa otočila, ale, samozrejme, nebol tam nikto iný, s kým by sa mohla podeliť o poznanie. Vlastne neexistoval ani jeden živý človek, ktorý by si pamätal, ako sa s Johnom trápi-li nad tým, aký kôš na spanie kúpiť, a minuli oveľa viac, ako si mohli dovoliť, len aby sa Cam naučil spať niekde inde ako v ich náručí.

Potlačila ľútosť a rázne presunula baterku od Camovej detskej vaničky, jeho postieľky a tašky s prvým oblečením. Nemohla sa nimi teraz zaoberať. Bola tu len kvôli vianočným ozdobám. Logika jej hovorila, že by nemali byť príliš ďaleko od vchodu,

ale logika nebola Johnovou silnou stránkou. „Kam by ich asi dal?“ zamrmlala.

Na ľavej strane zbadala veľkú plastovú škatuľu, ktorá jej bola povedomá, a naklonila sa, aby ju pritiahla bližšie. Škatuľa sa pohla a do tváre jej náhle narazili drobné čierne krídla.

Kat vykričkla, odskočila dozadu a takmer stratila rovnováhu, keď napoly unikala a napoly padala po rebríku. Pustila baterku a mlátila si po šatách a vlasoch, aby si to z nich dostala.

Zadychčaná sa pozrela na podlahu na schodisku, posiatu drobnými čiernymi kúskami. Naklonila sa bližšie. Do jednej z nich štychla prstom. Plast. Neboli to krídla. Boli to len malé kúsky rozpadnutého čierneho plastu. Kat sa zamračila. Všetky vrecia na odpadky, ktoré tam za tie roky vyniesli, sa museli rozpadnúť. Zošmykla sa na podlahu a rozvírila vzduch, takže roztrúsené kúsky sa vznášali okolo nej ako konfety. S laktami na kolenách si zaborila ruky do vlasov. Ježiš, čo sa z nej stalo? Žena v perimenopauze, trpiaca nespavosťou, ktorá sa za svitania rozhodne zniesť vianočné ozdoby z podkrovia; niekto, kto sa rozpráva s pavúkmi a koho vydesí rozpadnuté vreco na odpadky.

Hnevala sa na svojho manžela. Prečo John neupratal podkrovie? Prečo dal veci do čiernych vriec na odpadky, preboha? Prečo sa nikdy nedostal k tomu, aby do podkrovia nainštaloval poriadne svetlo?

Kat si zaborila tvár do dlaní, bola na pokraji plaču. Prečo musel zomrieť?

Vyskočila, keď jej zazvonil budík. Bolo 6.15 ráno. Čas prísť sa do práce a predstierať, že je úplne normálna, fungujúca ľudská bytosť. Klikla na kalendár, aby si pripomenula, kedy má prísť. Dokelu. Dnes ju čaká štvrtročná porada so šéfom McLeishom. Kat si rukami pošúchala tvár. Vedela, že je na hrane. Cítila, ako sa zem vedľa nej prepadá, ako ju nadol ťahá gravitácia smútku. Keď Cam odišiel na univerzitu, zostalo jej tak málo, čoho sa mohla chytiť.

Pozviechala sa na nohy, očistila si posledné kúsky plastu, ktoré jej ešte držali na pyžame, myseľ sa jej každou sekundou zaostrovala. Musí presvedčiť McLeisha, aby jej dnes dal živý prípad.

Potrebovala niečo pevné, čoho by sa mohla chytiť, inak sa potopí, zmizne bez stopy.

DRUHÁ KAPITOLA

Policajné riaditeľstvo Leek Wootton, Warwickshire,
8. decembra, 10.09

Hlavná inšpektorka Kat Franková vedela, ako vypracovať písomnú správu, dokonca aj prezentáciu v PowerPointe na prvú štvrtročnú poradu policajnej jednotky budúcnosti, ktorú viedla. Teraz sedela za stolom v kancelárii svojho šéfa, inšpektora McLeisha, a rozprávala mu o uzavretých prípadoch, ktoré vyriešili v rámci pilotného projektu v lete. Udržovala jeho pozornosť ľudskými príbehmi, ktoré sa skrývali za štatistikami: dvadsaťšesťročná sekretárka, ktorú našli pod terasou rekreačného domu jej šéfa; tridsaťpäťročný otec, ktorého vytiahli z dna kanála; a, čo bolo zo všetkého najhoršie, pätnásťročná dievča, ktoré napokon našli medzi troskami a sutinami v dajakom opustenom brlohu.

McLeish ju zasypával otázkami a Kat odpovedala bez zaváhania a potreby skontrolovať si poznámky. Každý deprimujúci detail sa jej vryl do mozgu. Najmä to dievča. Videla ho zakaždým, keď sa jej nedarilo zaspáť.

Nakoniec sa jej šéf oprel v kresle a zložil si ruky na veľkom bruchu. „Tri z troch. Nie je to zlé, to sa musí uznať.“

„Zdá sa, že ste sa prepočítali,“ povedal Lock, jej partner, umelá inteligencia.

McLeish sa zamračil na trojrozmerný holografický obraz mladého černocho, ktorý obsadil miesto medzi Kat a jeho stvoriteľkou, profesorkou Okonedovou. Lock bol znepokojivo realistický, ale Kat vedela, že ho nezaujímajú reálne záhyby na sivom obleku ani dokonale upravené fúzy, krátka pestovaná brada či takmer hollywoodsky vzhľad. Hoci nešlo o nič viac než o priesečník svetla a hmoty, pričom šikovné kódovanie zabezpečilo umelej inteligencii program hlbokého učenia sa, niečo na Lockovi bolo: ako sa plynulo a ladne pohyboval, spôsob, akým jeho tmavé oči niekedy na vás pozerali s nevinnosťou dieťaťa.

A rovnako ako dieťa sa ešte nenaučil, že keď niekto ako McLeish povie „Prosím?“, nie je to výzva na zopakovanie urážlivej poznámky.

Napriek jej varovnému zakašľaniu Lock pokračoval v rozprávaní. „Povedal som, že ste sa prepočítali. Tri z troch je sto percent, čo znamená, že úspešnosť hlavnej inšpektorky Frankovej je v skutočnosti vynikajúca, ak vezmeme do úvahy, že priemerný počet vyriešených odložených prípadov v Anglicku je momentálne menej ako päťdesiat percent.“

Kat potlačila vzdychnutie. Ktorú časť z „Nechaj rozprávať mňa“ Lock nepochopil? Napriek tomu, že McLeish súhlasil s prítomnosťou umelej inteligencie na ich oddelení a povzbudzoval Kat, aby tento projekt viedla, bol stále nepriateľský voči detektívom s umelou inteligenciou. Báł sa, že sa stanú trójskym koňom pri ďalšom znižovaní počtu policajtov. Kat spočiatku celkom súhlasila s jeho skeptickým postojom – rakovinu jej zosnulého manžela nediagnostikovala práve umelá inteligencia, takže o nebezpečenstvách rozhodovania strojov vedela viac ako väčšina iných. Keď sa však obávala, že jej vlastný syn sa stal obeťou v prípade, ktorý vyšetrovali v lete, ani jeden človek jej neveril: predpokladali, že jej úsudok zatemňujú emócie. Lock bol jediný, kto súhlasil s tým, že fakty podporujú jej hypotézu, a prekonal sám seba, aby pomohol zachrániť jej syna. Kat mala

stále výhrady voči úlohe umelej inteligencie v policajnej práci, ale hoci Lockov prístup založený na algoritmoch mohol často vyvolávať podráždenie, nikdy nezabudla na to, ako pri nej Lock stál, sám, keď najviac potrebovala pomoc.

„Tak či onak,“ povedala Kat a znovu si získala McLeishovu pozornosť, „faktom je, že pri odložených prípadoch ‚úspech‘ znamená len toľko, že môžeme uzavrieť spisy, zvýšiť mieru objasnenosti a poskytnúť rodinám odpovede. To, čo nemôžeme urobiť, je zmeniť skutočný výsledok.“

„Čo to znamená?“

„To znamená, že si myslím, že je čas, aby sme pracovali na živom prípade.“

„Aha, myslíš si to?“ McLeishov hlas znel jemne, ale v očiach mu svietilo varovanie.

„Áno, myslím.“ Pred dvadsiatimi rokmi by možno pod jeho neúprosným pohľadom zaváhala, ale keď jej minulý rok zomrel manžel, stalo sa jej to najhoršie, čo si mohla predstaviť. Vždy bola odvážna (alebo bezohľadná, záležalo na uhle pohľadu), ale teraz sa nebála ničoho a nikoho. „Inšpektor Hassan a seržantka Browneová skutočne zdokonalili svoje policajné zručnosti a napriek všetkým jeho chybám,“ povedala a zdvihla ruku, akoby uznávala nespočetné množstvo vecí, v ktorých sa umelá inteligencia mýlila, „rýchlosť a hĺbka, s ktorou Lock dokáže analyzovať kamerové záznamy, sociálne siete a iné údaje, z nás robí jeden z najrýchlejších a najefektívnejších tímov, v akom som kedy pracovala. Zdá sa mi škoda nenasadiť tím nášho kalibru na skutočné živé prípady, kde by sme ešte mali šancu niekoho zachrániť.“

„Alebo riskovať, že ich stratíme kvôli tunajšiemu Robocopovi.“

Lock si priložil obe ruky k brade a vzdychol spôsobom, ktorý naznačoval sklamanie. „Táto poznámka vychádza skôr z vašich vlastných iracionálnych obáv a nepochopenia umelej inteligencie než z posúdenia faktov na základe rizika.“

„Prosím?“

„Povedal som...“

„Počul som, čo si povedal.“

„Lock nemá filter,“ pripomenula mu Kat, keď tvár jej šéfa začala výrazne červenieť. Úprimne povedané, kopla by Locka pod stolom, nebyť toho, že jej noha by prešla priamo cez jeho. Pozrela sa na jeho stvoriteľku, profesorku Okonedovú, aby ju podporila. Pôsobila v Národnom inštitúte pre výskum umelej inteligencie NiAIR a napriek svojej nedôvere k tradičnej polícii (alebo skôr kvôli nej) súhlasila s prítomnosťou Locka ako člena Katinho tímu.

„Presne tak,“ prikývla mladá profesorka. „Lock nechce byť hrubý. Bol naprogramovaný tak, aby sa nepodriaďoval moci. Len hovorí pravdu tak, ako ju vidí.“

„Nové šteniatko mojej ženy si myslí, že predná izba je záchod, ale to neznamená, že sa zmierim s tým, že sa mi vyšpiní na koberec.“ McLeish mykol hlavou smerom k dverám. „Tá vec má byť schopná hlbokého učenia sa, takže sa vráťte, keď zvládne vhodné spôsoby.“

Profesorka Okonedová pokojne zavrela notebook a zdvihla sa, ale Kat zostala sedieť. Neposkytnúť takému efektívnemu tímu, ako bol ten jej, živý prípad nebolo len iracionálne – bolo to nemorálne. Pri pomyslení na to, že bude musieť povedať ďalším rodičom, že sa potvrdili ich najhoršie obavy, sa cítila ako uväznená pod jednou zo záťažových prikrývk, ktoré ľudia v poslednom čase často vychvaľovali. Títo ľudia však nevideli to, čo videla ona. Na to, aby v noci mohla zaspáť, bolo treba viac než len záťažovú prikrývku.

Rozhodla sa, že to skúsi ešte raz. „Naším cieľom je vytvoriť nový model policajnej práce pre budúcnosť. To sa nám nepodarí, kým nebudeme pracovať na živých prípadoch, šéf.“

McLeish pozrel z Kat na hologram Locka sediaceho za jeho stolom. „Je to príliš riskantné.“

„Každá veda zahŕňa riziká,“ namietla profesorka Okonedová a na jej inak hladkom čele sa objavila úhľadná malá vráska. „Takto dosahujeme pokrok.“

„Toto nie je žiaden poondiaty vedecký projekt. V stávke je viac ako pár Bunsenových horákov. Okrem samotných prípadov ide aj o dôveru verejnosti v policajný zbor.“

Profesorka zdvihla obočie. „Ktorá je v súčasnosti na historickom minime. Zmyslom spolupráce detektívov s umelou inteligenciou je obnoviť dôveru verejnosti v políciu, čo je, ako viete, podľa mňa príliš dôležité na to, aby sme to nechali na ľudí. Lock má zabudovaný protikorupčný softvér, nie je schopný klamať a do policajnej práce vnesie väčšiu transparentnosť aj rozhodovanie založené na dôkazoch. Lock predstavuje riešenie, pán hlavný inšpektor McLeish, nie problém.“

Kat sa uškrnula, keď tvár jej šéf nadobudla znepokojujúco fialový odtieň. Mladá vedkyňa mohla rovnako dobre obviňiť jeho rodinu z korupcie.

„Šéf,“ ozvala sa tým najprívetivejším tónom, aký dokázala vyčariť, čo v štyridsiatich piatich rokoch už nebolo veľa. „Aj ja som skeptička, ale možno je načase zistiť, či Lock dokáže držať krok v skutočnom prípade v reálnom čase, keď je faktov málo a musíme sa spoliehať na svoj inštinkt, úsudok a skúsenosti.“

McLeish prižmúril oči a mračil sa Locka. No skôr ako stihol prehovoriť, zazvonil mu telefón. Zdvihol ho, chvíľu počúval a potom gestom naznačil Kat a profesorku Okonedovej, aby opustili miestnosť.

„Výborne, Lock,“ povedala Kat, len čo sa ocitli na druhej strane McLeishových dverí. „Zase si čítal *Ako si získať priateľov a pôsobiť na ľudí?*“

„Nie. Mal by som?“ Lock chvíľu skúmal jej tvár a potom sa pozrel na profesorku Okonedovú. „Aha. To je vtip?“

Kat pokrútila hlavou. „Cieľom tohto stretnutia bolo presvedčiť McLeisha, aby nám dal nejaký živý prípad. Ty si to práve desaťkrát sťažil.“

„Len som vyslovil objektívnu pravdu.“

„Ja viem, len niekedy musíš...“

„Klamať?“ prehodil Lock.

„Nie, nie klamať, len...“

„Nehovoriť pravdu?“

„No, nie úplnú pravdu.“

Lock rozťahol ruky s ladnosťou, ktorá Kat vždy trochu uchvátila. „Myslel som, že polícia musí hovoriť celú pravdu a nič než pravdu.“

„Na súde áno.“

Profesorka Okonedová si odfrkla.

„Ide o to, že...“ pokračovala Kat a opatrne volila slová. „Ešte si sa nenaučil nuansy ľudskej reči a správania, takže kým sa to nenaučíš, bude asi najlepšie, ak budeš mlčať, pokiaľ ti nepoložia otázku.“

Lock sa na ňu zadíval.

„No? Je to jasné?“

„Teraz, keď ste mi položili otázku, tak áno.“

Bol našťvaný? Niekedy jej Lock pripomínal staré dámy, ktoré sa tvárili, akoby nevedeli, koľko je hodín, keď ste sa ich pýtali, ale vo chvíli, keď ste odišli, už nakupovali online na svojich iPhonoch a s kamarátkami sa bavili cez Zoom. Ale stroj sa predsa nemohol našťvať, nie? Niekoľko sekúnd naňho hľadela, kým sa rozhodla, že na to teraz nemá čas. „Vraciam sa do práce,“ povedala a otočila sa smerom k svojej kancelárii.

„Nemáte dohodnutú návštevu u praktického lekára, detektívka Franková?“ zatiahol Lock.

Dokelu. Úplne zabudla na stretnutie o jedenástej. Kat sa pozrela na svoj telefón. Schôdzka s McLeishom sa predĺžila a bolo už takmer pol jedenástej. „Budem to musieť zrušiť,“ zamrmlala.

„Znova? To bude už tretí raz, čo to zrušíte.“

„A čo?“

Lock pokrútil hlavou, akoby bola skôr neposlušné dieťa, nie jeho šéfka. „Vzhľadom na to, ako môže bolesť kolien obmedzovať fungovanie a aktivitu ľudí, a na vysoký výskyt osteoartrózy u žien vo vašom veku je úplne iracionálne, aby ste stále odkladali návštevu u lekára.“

Ženy v jej veku? Drzý hajzlík. „Ak si si nevšimol, Lock, mám veľa práce.“ Okrem zakladania a vedenia tímu musela s Camom absolvovať nekonečné nákupy pred jeho sťahovaním do nového univerzitného bytu, nehovoriac o ich hodinových telefonátoch na Zoome (*ako si nájsť priateľov/urobiť lazane/ustlať posteľ?*). Nasledovali znepokojujúco dlhé odmlky (*prepáč, mal som opicu/vybitý mobil*) a šialené neskoré večerné e-maily (*TÁTO ESEJ JE NA ZAJTRA, PROSÍM, SKONTROLUJ MI PRAVOPIS!!!*).

Kat zdvihla ruky, akoby sa snažila dať tvar všetkým bizarným, ale nevyhnutným úlohám, ktoré zaplavovali jej život, no nedarilo sa jej to. „Nemám čas ísť k všeobecnému lekárovi.“

„Ľudské bytosti majú veľa chýb, detektívka Franková, ale možno najväčšou chybou zo všetkých je to, že majú len jedno telo. Ak sa môj hardvér pokazí, môžem si zaobstarať upgrade alebo sa stiahnuť do cloudu.“ Lock urobil pohrdavé gesto smerom k svojmu telu. „Bohužiaľ, vy túto výhodu nemáte.“

Kat si prezrela hologram zhora nadol. Obraz naznačoval, že ide o zdravého, nápadne pekného muža okolo tridsiatky, ale to bolo všetko. Keby chcela, mohla by cezeň prestrčiť ruku a dotknúť sa steny za ním. Možno vyzeral ako muž, ale bol dokonca menej ako duch. Vzdychla.

„Ľudské telo nie je dokonalé,“ povedala ticho. „Ale bez tela nikdy nepocítiš teplo slnka na tvári ani dotyk milencovej ruky.“

Zdalo sa, že v Lockových očiach sa niečo mihlo. Pristúpil o krok bližšie, takže obraz jeho tváre bol len niekoľko centimetrov od jej. „Môžete cítiť tieto pominuteľné veci, ale nakoniec

slnko zapadne. A všetci ľudia zomrú, hlavná inšpektorka Franková. Dokonca aj vy.“

Kat sa naježila. Akoby práve jej zo všetkých ľudí musel pripomínať, že každý zomrie. „To je pravda,“ uznala. „Ale zatiaľ mám výhodu smrteľných prstov, čo znamená, že môžem urobiť aj toto,“ povedala a rázne stlačila tlačidlo na oceľovom náramku, čím umelá inteligencia zmizla.

Profesorka Okonedová sa na ňu zamračila.

„No a čo?“ bránila sa Kat. „Nie je to dôvod, prečo ste vytvorili vypínacie tlačidlo?“

„Aby ste sa vyhli legitímnej výzve? Nie, to naozaj nie.“

Dvere do McLeishovej kancelárie sa otvorili, skôr ako stihla odpovedať.

„Detektívka Franková,“ povedal. „Na vrchole hory Mount Judd sa práve našlo ukrižované telo muža, nahé, s odrezanými ušami. Je tím pripravený prevziať živý prípad?“

TRETIA KAPITOLA

Centrum na likvidáciu odpadu a recykláciu, Nuneaton, 11.10

Mount Judd, ako ju Lock narýchlo informoval, keď k hore mierili autom, bola známa dominanta neďaleko Nuneatonu, vytvorená z bývalej skládky odpadu pri bývalom kameňolome. Kedysi bolo pre miestnu mládež rituálom vyliezť na vrchol 158 metrov vysokého kopca, ale z nepoužívaného kameňolomu sa stalo centrum recyklácie a likvidácie odpadu. „Hoci v Spojenom kráľovstve sa všeobecne uznáva, že hora je vrch s výškou 610 metrov alebo viac, takže možno nie je presné nazývať ju Mount Judd,“ poznamenal Lock.

„V skutočnosti ju všetci volajú Nuneatonská bradavica,“ povedala Kat a spomenula si na hrdosť, ktorú ľudia pociťovali, keď bývalú skládku odpadu v ankete denníka *Daily Mirror* zvolili za miesto najdômyselnejšieho využitia odpadu v Spojenom kráľovstve. Napriek sláve však Kat toto miesto nikdy ne navštívila. Preto s úprimnou zvedavosťou zabočila na parkovisko Centra na likvidáciu odpadu a recykláciu.

Vystúpila z auta a preklínala silný vietor aj ľadový poprašok. Obliekla si kabát a rýchlo si obzrela okolie. Bolo to tu ako v stovke iných lomov alebo skládok, okolo ktorých prechádzala po diaľnici: rozryté kopce hrdzavej farby obklopené asfaltom a drôteným oplotením, na ktorom sa vynímali tabule s rôznymi

hrozbami ohľadom bezpečnosti, slobody alebo oboch. Ťažko si bolo predstaviť, že táto zanedbaná krajina bola kedysi idylickým dejiskom pastorálnych románov George Eliotovej.

Kat zdvihla hlavu a v diaľke nad opusteným kameňolomom a sídlom mestskej rady neurčitej farby sa týčil vrch Mount Judd. Bol prekvapivo zvláštny – vysoký, kužeľovitý a takmer pripomínal pyramídu. Vlastne jej trochu pripomínal Glastonbury Tor. Hoci obloha bola sivá a zatahnutá mrakmi, predstavovala si, že za jasného dňa alebo pri západe slnka naň musí byť celkom pekný pohľad. Očami putovala po strmom zasneženom svahu, kým sa zastavila na umelo sploštenom vrchole. Prižmúrila oči, až sa jej podarilo rozoznať štíhly tmavý tvar na vrchole kopca. McLeish povedal, že tam bol ukrižovaný človek – určite nemyslel skutočný kríž. Ako by sa na ten kopec niekto dostal s krížom, a čo bolo dôležitejšie, prečo?

Lock sledoval jej pohľad, alebo sa tak aspoň tváril. Senzory LiDAR v oceľovom náramku Locka neustále zásobovali geopriestorovými údajmi, aby sa mohol lokalizovať a vhodne umiestniť v akomkoľvek prostredí. Hoci videl pomocou senzorov, bol naprogramovaný tak, aby napodobňoval konanie ľudí tým, že sa „pozeral“ na objekty alebo osoby, čo mu umožňovalo interagovať s nimi ohurujúcim spôsobom.

„Nechápem, čím sa podobá na bradavicu,“ prehodil Lock a naklonil hlavu nabok. „Ak by sme ho mali prirovnať k nejakej časti tela, presnejšie by to bol prsník.“

„Ale potom by tam nebola aliterácia.“

Lock vyzeral, že sa chystá zareagovať, ale Kat ho predbehla. „Nezáleží na tom, ako sa to volá. Podstatné je, že je to miesto činu, takže celú túto oblasť treba ohradiť. Vrah alebo vrahovia mohli prísť tadiaľto. Kde je službukonajúci policajt? Kto tu velí?“ Úprimne povedané, keby to bol televízny seriál, bola by oblečená v čistom bielom ochrannom odevu a nemala by nič iné na práci, ako sa elegantne skloniť popod pásku, aby si vypočula

informácie od plne nasadeného a dokonale fungujúceho tímu na mieste činu. Toto však bol Nuneaton, nie Netflix, a keďže vo Warwickshire bol relatívne malý policajný zbor, o niektoré kľúčové funkcie, ako napríklad forenzné vyšetrovanie, sa museli „deliť“ s oveľa väčším zborom z West Midlands, čo v skutočnosti znamenalo hrať druhé husle „veľkým chlapcom“ (a boli to takmer samí chlapi). McLeish sa pravdepodobne ešte stále dohadoval po telefóne so svojím náprotivkom, aby sa uistil, že sa nedajú obľnúť nejakým patológom na dôchodku, ktorý si chcel prilepiť.

Kat sa otočila a pozrela na vysokého zavalitého muža, ktorý sa k nim ponáhlal: v montérkach, s červenou tvárou, pravdepodobne to nebol jeden z nich.

„Môžem...“ začala.

Muž si ju nevnímal a uprel úzke oči na Locka. „Toto je súkromný majetok. Tu nemôžete parkovať.“

Lock zdvihol obočie. „Ako môže byť recyklačné centrum súkromným majetkom? Nie je náhodou prístupné pre všetkých?“

„Je prístupné len pre obyvateľov Nuneatonu,“ pokračoval plešatý muž a žmurkal proti snehovým vločkám.

„Ako viete, že nie som obyvateľ Nuneatonu?“

„Pretože ste...“ Muž ukázal smerom k Lockovi. Prižmúril oči a naklonil sa dopredu, akoby si po prvý raz všimol zvláštnu kvalitu svetla, ktoré Lock vyžaroval: mierne blikanie na okrajoch jeho vysokej tmavej siluety. „Počkajte chvíľu. Kto, dočerta, ste?“

Dokelu. Na náramku, v ktorom boli uložené Lockove rozsiahle hardvérové a softvérové funkcie, bolo tlačidlo na vypnutie obrazu a zvuku, ale Kat sa tak ponáhľala na miesto činu, že zabudla hologram vypnúť. Predtým, ako ho predstavila verejnosti, zvyčajne vysvetlila, čo to je (a čo nie je), ale teraz už bolo neskoro. Pri pohľade na zdesenie na tvári muža sa uškrunula. „Toto je umelá inteligentná entita,“ povedala Kat tým naj-

prísnejším hlasom. „Ja som jeho šéfka, hlavná inšpektorka Kat Franková. A vy ste?“

„Ach, prepáčte, bez urážky, madam...“

„Hlavná inšpektorka Franková.“

„Hlavná inšpektorka Franková. Vedieť toto miesto. Phil Brine.“ Vystrel ruku. Kat ju ignorovala a namiesto toho požiadala Locka, aby použil kombináciu senzorov LiDAR a online údajov na skenovanie a mapovanie oblasti, ako aj na lokalizáciu všetkých priemyselných aj iných kamier. „Odhadni časový údaj o presune detektívky Browneovej a inšpektora Hassana. Potrebujem ich tu do hodiny aj s prostriedkami osobnej ochrany.“

„Do hodiny? V súčasnosti nie je možné manipulovať s hmotou a geometriou časopriestoru takým spôsobom, aby sa ľudia mohli vrátiť v čase.“

Kat vzdychla, lebo ju zjavne nepochopil. „Len im povedz, aby sem prišli čo najskôr, Lock.“ Obrátila sa späť k Philovi Brinovi. „Neviete, kde je nejaký policajt, ktorý tu tomu velí?“

„Práve sa vracia dole. Vraj musel strážiť telo alebo niečo podobné, kým neprídete vy.“ Kývol hlavou smerom k sivej búde za sebou. „Sľúbil som mu šálku čaju. Dáte si aj vy?“

Strážnik Nicholls, sotva starší ako Katin syn, zvieral hrnček s čajom v oboch rukách. Para z neho sa mu vznášala pred tvárou, akoby mohla vymazať to, čo pred chvíľou videl.

„Toto je vaša prvá mŕtvola?“

Prikývol a poriadne sa napil čaju.

„Počínate si skvele,“ ubezpečila ho. „Skôr než sa tam vyberiem, potrebujem len, aby ste mi v krátkosti povedali, ako a prečo ste našli telo, a čo je rozhodujúce, či s vami bol ešte niekto. Myslíte, že to zvládnete?“

„Áno, samozrejme,“ odvetil a do bledých líc sa mu pomaly vracala farba. „Bol som na obchôdzke, lebo je to súčasť mojej služby. Občas sa nám sem vlámu deti, ktoré si trúfajú vyliezť

na kopec, takže vždy pre istotu urobím okruh okolo lomu – sú tam nepríjemné šesťdesiatmetrové zrázy. Aj keď v zime to nie je veľký problém. Človek by musel byť blázon, aby sa tam v tomto počasí vybral. Najmä keď včera v noci napadol sneh. V každom prípade, zavolali mi z veliteľstva, že na Mount Judd nahlásili mŕtve telo...“

„Nahlásili?“ prerušila ho Kat. „Takže niekto iný ho našiel skôr ako vy?“

„Áno, to som bol ja,“ povedal Phil Brine, ktorý stále postával v búde.

„A čo ste tam hore robili, pán Brine?“

„Nuž, jeden chlapík rád behá z kopca alebo ako sa to volá, a keďže je to kamarát kamaráta, prižmúrim oči, kedykoľvek si vymyslí, že pôjde hore. Dnes ráno zbehol dole, práve keď som odomykal kanceláriu, a povedal, že tam hore je mŕtvola, takže...“

„Takže ste to telo neobjavili vy?“

„No, nie, neobjavil, ale išiel som sa tam pozrieť.“

„Čo ste urobili?“

Pod Katiným prísnyim pohľadom sa začervenal. „No, nechcel som volať políciu len na základe toho, čo mi povedal nejaký kamarátov kamoš.“

„Toto je vyšetrovanie potenciálnej vraždy, pán Brine. Čas je veľmi dôležitý.“

„A toto je môj podnik. Nechcel som stratiť celý pracovný deň bez toho, aby som si bol istý.“

Kat si prešla rukou po tvári. „Takže najmenej traja ľudia už kontaminovali miesto činu.“

„Ehm, teraz už asi viac, ak mám byť presný,“ povedal strážnik Nicholls. „Požiadal som o posily, keď záchranári potvrdili, že ten muž je mŕtvy, a strážil som miesto činu, kým neprišiel môj nadriadený seržant a človek z nášho oddelenia trestných činov.“

„Čože?“

„Povedal som...“

„Počula som, čo ste povedali, ale potrebujem, aby ste sa s nimi spojili vysielaczkou a prikázali im, aby hneď zišli dole. Toto je záležitosť pre kriminálku, nie nejaká poondiata turistická atrakcia.“

„Prepáčte, len som si myslel, že keďže to vyzerá ako vražda, potrebujem tu mať nadriadeného a...“

„Zavolajte im hneď teraz.“

Dvere sa otvorili a dovnútra so závanom čerstvého studeného vzduchu vošli inšpektor Rayan Hassan a seržantka Debbie Browneová.

„Všetko v poriadku, šéfka?“ Rayan so štíhlou postavou a tmavými očami prekypoval energiou hladného tínedžera.

„Už je to lepšie, keď ste tu,“ povedala a využila príležitosť, aby vyšla z budy. Vonku mrzlo, ale neverila si, že nenakričí na tých idiotov vnútri. „Máme tu silne kontaminované miesto činu, takže potrebujem, aby ste sa v prvom rade sústredili na opáskovanie oblasti,“ povedala. „Chcem tri kruhy: jeden okolo tohto parkoviska, aby sme mohli kontrolovať, kto prichádza a odchádza, jeden na úpätí kopca, aby sme mohli kontrolovať, kto vychádza hore, a jeden okolo vrcholu, aby sme mohli zabezpečiť samotné miesto činu.“ Pozrela sa na oblohu a zamračila sa na drobné snehové vločky. „A čo najskôr tam hore nad telom potrebujeme natiahnuť nejakú plachtu.“

„Zmapoval som oblasť a naznačil som, kde by bola policajná páska najúčinnnejšia, pričom som zohľadnil všetky miesta vstupu a výstupu, a zvýraznil som najpravdepodobnejšie trasy na Mount Judd,“ povedal Lock, pričom premietol na zem 3D mapu oblasti. „Takisto som identifikoval a lokalizoval všetky kamery na cestách v okruhu siedmich kilometrov a mapu som vám poslal e-mailom.“

„Dobre. Debbie, postupujte podľa Lockovho plánu. Keď budú policajné pásy natiahnuté, potrebujem, aby ste získali údaje o troch mužoch, ktorí tam už boli, a zabezpečili, aby kri-

minalistickí technici zozbierali a zaznamenali všetky dôležité informácie: veľkosť topánok, dezén podrážky, oblečenie, vlasy, DNA, všetko. Všetko, čím mohli miesto činu kontaminovať, aby sme to mohli vylúčiť z vyšetrovania.“

Kat sledovala seržantku, ako si starostlivo zapisuje každé slovo, ktoré vyslovila. Ľudia ako Debbie sa málokedy dočkali zaslúženého povýšenia alebo pozornosti, ale so správnou podporou (ktorú jej Kat odhodlane poskytovala) ju mohla čakať žiarivá budúcnosť. Bola o hlavu menšia ako Rayan a v takmer ôsmom mesiaci tehotenstva bola teraz takmer dvakrát širšia. S krátkymi hnedými vlasmi a v zapnutom tmavomodrom puzdrovom kabáte až na vypuklé brucho vyzerala ako školáčka. To, čo jej chýbalo na sebavedomí, viac než vynahradila pracovitosťou, a hoci sa sebavedomie dalo vybudovať, bolo ťažké – ak nie nemožné – prinútiť človeka s „veľkým nadhľadom“, aby venoval pozornosť detailom. A dobrá policajná práca, ako Kat neustále pripomínala svojim dôstojníkom, závisela od detailov.

Obrátila sa k seržantke. „Priniesli ste osobné ochranné prostriedky?“

„Sú v aute.“

„Dobre. Začnite sa prezliekať.“ Obrátila sa späť k Debbie. „Keď sa rozbehne forenzná expertíza, chcem, aby ste zostali tu dole a zabezpečili výpovede všetkých, ktorí podupali topánkami celý kopec. A potrebujeme meno a kontaktné údaje bežca, ktorý našiel telo. Chcem ho čo najskôr vypočuť.“

Debbie si položila malú ruku na čoraz väčšie brucho a tvár jej očervenela, keď povedala: „Na kopec ešte vyleziem, šéfka.“

Kat vzdychla. Asi pred sto rokmi, keď čakala Cama, sa tiež zúfalo snažila dokázať, že je rovnako dobrá – ak nie lepšia – ako ktokoľvek iný. Šla na materskú dovolenku príliš neskoro (*som v pohode*), vrátila sa príliš skoro (*naozaj, som v pohode*) a sedela pri pive s chlapmi, keď radšej mala byť doma so svojou mladou rodinou. Kedysi to bol jediný spôsob, ako sa dostať

k zamestnaniu, nehovoriac o povýšení. Teraz však stála vo vedení a bola odhodlaná podporovať a učiť ostatné ženy, a nie zvyšovať tlak, ktorému už boli vystavené. Debbie sa o niekoľko týždňov mala stať prvýkrát slobodnou matkou, a hoci nemohla povedať ani urobiť nič, čo by ju pripravilo na to, ako veľmi sa zmení jej život, Kat mohla aspoň zabezpečiť, aby sa nevyčerpalala ešte pred narodením dieťaťa.

„Nemusíte si nič dokazovať, Debbie, a už vôbec nie mne,“ povedala Kat a letmo sa dotkla jej ramena. „Najväčším rizikom pre toto vyšetrovanie je teraz fakt, že sa nám nepodarilo zabezpečiť miesto činu. Potrebujem niekoho, komu môžem dôverovať, aby tu dole obmedzil počet ľudí, ktorí pôjdu na kopec, kým nebude opáskovaný. Spomeňte si na Locardov princíp výmeny: každý, kto vstúpi na miesto činu, si niečo odnesie so sebou a niečo tam zanechá. Okrem mňa a Rayana môžete nechať vstúpiť forenzných. Možno patológa a fotografa, keď sem prídu. Ale to je všetko. A uistite sa, že použijú rovnakú prístupovú cestu ako my. Prepáčte, viem, že to nie je veľmi vzrušujúce, ale toto je prvý živý prípad nášho tímu a je príliš dôležitý na to, aby sme ho brali iba ako tréningovú akciu.“

„Locardov princíp výmeny sa na mňa nevzťahuje,“ povedal Lock. „Nemám telo, takže nemôžem zanechať stopu ani nič vziať so sebou.“

„Dobrá poznámka. Ak zabezpečíš fotografie a ďalšie potrebné záznamy, bude tam hore o jedného človeka menej.“ Pri vlastných slovách sa zháčila. Takto sa to začína? Pohodlie, úspora, čoraz viac úloh vykonávaných umelou inteligenciou, až kým je zrazu zbytočné ďalšie pracovné miesto a prepustia skutočného človeka?

Rayan jej podal vrečko s osobnými ochrannými prostriedkami a ona ho otvorila. Snažila sa pridržať tenký biely igelit, ktorý sa hneď začal zmietať vo vetre. Zazvonil jej mobil a ona chvíľu nevedela, do ktorého vrečka si ho vložila. Vytiahla ho a zamra-

čila sa, keď videla, že je to správa od jej syna Cama. Odkedy ho v lete uniesli, nemohla sa ubrániť pocitu paniky, keď jej napísal alebo zavolať.

Môžeš vyplniť tento formulár, že budeš mojou ručiteľkou, prosím? písal. Nutne to potrebujem ešte dnes, aby sme si mohli rezervovať byt na celý rok. Inak nám ho majiteľ nedá.

Nemôžem to urobiť teraz. Som mimo, máme tu mŕtvolu, odpísala a len tak-tak sa jej podarilo nepridať Doriti.

No, takže to je teraz prvoradá, však?

Kat zastonala. Vedela, že Cam a jeho spolubývajúci sú pod tlakom bristolských domácich, aby si zabezpečili byt na budúci rok, a potreba urobiť také dôležité rozhodnutie čo najskôr ho znervózňovala, ale ona to bude musieť riešiť neskôr.

Urobím to dnes večer, keď prídem domov, sľúbila. Neboj sa. Lúbim ťa, bozky.

Odložila telefón a začala stúpať na kopec. V tejto chvíli sa musela sústrediť na prácu.

Mala živý prípad, mŕtve telo a vraha na úteku.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Kat nevedela, čo ju bolelo viac: pľúca od námahy pri stúpaní na kopec vysoký 158 metrov, kolená od stúpania po zľadovatenej štrkovej ceste alebo tvár od vetra a snehu, ktoré na ňu útočili. Musela si vyzliecť kabát, aby jej ochranné prostriedky lepšie sadli, a hoci ju igelit udržal v suchu, nijako ju neochránil pred štipľavým chladom ani pred vetrom, ktorý sa okolo nich preháňal.

„Ste v poriadku, šéfka?“ spýtal sa jej inšpektor Hassan, keď sa otočil, aby ju skontroloval. Jeho štíhle nohy sa vynímali na pozadí jasnej oblohy.

Kat prikývla a naznačila, že je v poriadku, hoci v skutočnosti jej srdce šlo vyskočiť z hrude. Rayan mal v sebe aspoň tolko láskavosti, že sa snažil hovoriť trochu zadychčane. Na rozdiel od Locka, ktorý kráčal ďalej, nevšimol si ich boj a živly sa ho vôbec netýkali.

Položila si ruky na boky a pomaly sa obrátila o tristošesťdesiat stupňov, predstierajúc, že prehodnocuje, kde sa nachádzajú, zatiaľ čo lapala po dychu. Dole sa cez zasnežené kopce a zvyšky nepoužívaného lomu prepletali poľné a asfaltové cesty, ktoré boli vďaka spojeniu prírody a priemyslu zároveň škaredé aj krásne. Odtiaľto videla, ako miestna zásahová jednotka odchádza preč po úplne inej ceste. Ten pohľad ju prinútil zastonať. Budú musieť centimeter po centimetri prehladať celú oblasť, ktorá bude silne kontaminovaná.

Kat sa otočila späť proti vetru a pokračovala k vrcholu. Na rozdiel od skutočných hôr tu pred dosiahnutím cieľa neboli žiadne falošné vrcholy ani kľukaté cestičky: kopec sa len náhle sploštil do tvaru malej plošiny ako varené vajce s odrezaným vrcholom. V jej strede stál veľký drevený kríž s telom osamelého nahého muža.

Ten pohľad bol šokujúco neskutočný a zároveň zvláštne známy. Nemohla si pomôcť, spomenula si na sochy Ježiša, na ktoré sa pozerala ako dieťa. Zvyčajne boli z mosadze, nie väčšie ako jej ruka, ale kríž, ktorý mala teraz pred sebou, bol z hrubého masívneho dreva, vysoký takmer tri metre a široký meter osemdesiat.

A ten muž. Ach, ten úbohý, úbohý muž.

Kat žmurknutím potlačila slzy, ktoré jej vytiahol vietor, a skúmala ľudskú trosku pred sebou. Úplne nahé telo bolo pokryté popraškom snehu, ale na miestach, kde ho vietor odviaľ, mala jeho pokožka strakatý fialový odtieň. Obe ruky mal natiahnuté pozdĺž priečného brvna, priviazané na zápästiach hrubým povrazom, pričom váha jeho tela mu bolestivo ťahala ramená nadol, vytvárajúc hlboké „V“. Pri pohľade na jeho hlavu sa jej opäť rozmazal zrak: žalostný spôsob, akým mu klesala na hrud', svetlé vlasy padajúce do zamrznutej sivej tváre.

Kat sa pozrela na Rayana a Locka po oboch stranách a zrazu si uvedomila, aké je to všetko neskutočné. Bolo to ako scéna z čudnej, steampunkovej verzie Biblie: dvaja policajti a hologram umelej inteligencie stojaci v tieni ukrižovaného muža, hrubý drevený kríž týčiaci sa nad priemyselnou pustatinou pod nimi. Pristúpila bližšie a všimla si, že v priestore, kde mali byť uši obete, sú len dva zakrvavené uzlíky. Kat upriamila pozornosť na zem: neforemnú spleť stôp a pomliaždenej, zmrznutej trávy. „Vyzerá to, že ten náš priateľ bežec mal na nohách tretry s hrotmi,“ zamrmlala. Opatrne obišla kríž a za zvislým stĺpom zbadala dva kúsky zakrvaveného mäsa, pravdepodobne uši obe-

te. Kat vystrela ruku a požiadala Locka, aby pomocou svojho fotogrametrického softvéru urobil fotografie miesta činu zo všetkých možných uhlov. Splnenie úlohy mu trvalo len niekoľko sekúnd, ale čo bolo najdôležitejšie, podarilo sa to bez narušenia alebo znečistenia miesta činu. Urobila niekoľko opatrných krokov späť k miestu, kde stál Rayan a hľadel na telo pred nimi.

„Čo si myslíte, ako zomrel?“ spýtal sa inšpektor.

„Musíme počkať, kým príde patológ, ale okrem uší nevidím žiadne zjavné zranenia a nezdá sa mi, že by taká malá strata krvi stačila na to, aby zomrel.“

„Ani žiadne zjavné rezné rany alebo modriny.“ Rayan sa obzrel späť za kopec, na ktorý práve vystúpili. „Ako ho, preboha, niekto donútil, aby sem prišiel a vyzliekol sa, a potom ho bez boja priviazal k tomu krížu? Vyzerá pomerne mladý a silný. Teda... okrem toho, že je mŕtvy.“ Ospravedlňujúco si odkašľal a pozrel sa na parkovisko. „Vlastne, ako sa sem ten kríž vôbec dostal bez toho, aby si to niekto všimol?“

Kat nespúšťala oči z mŕtvej obete. „A čo je dôležitejšie, prečo? Sú aj jednoduchšie spôsoby, ako zabiť človeka.“

Lock súhlasne prikývol. „Podľa najnovších údajov ONS je najčastejšou formou vraždy v Anglicku a Walese smrť ostrým predmetom – vlani to bolo štyridsať percent všetkých vražd, potom nasledovala smrť úderom alebo kopnutím, čo predstavovalo osemnásť percent, a šesť percent strelba. Nemôžem nájsť žiadne štatistiky o ukrižovaní. Posledný známy prípad v Anglicku sa vyskytol v štvrtom storočí, keďže ukrižovanie zrušil rímsky cisár Konštantín v roku 337 nášho letopočtu, ktorý nariadil nahradiť ho menej krutým spôsobom, obesením.“

Kat hľadela na kríž, na tmavú siluetu na pozadí sivej oblohy. Čo mohlo niekoho viesť k tomu, aby vykonal prvé ukrižovanie po viac ako tisícšesťsto rokoch – a práve v Nuneatone? Spýtala sa Rayana, či niekto našiel oblečenie obete alebo niečo, podľa čoho by ju mohli identifikovať, a zakľiala, keď jej odpovedal,

že sa nič nenašlo. Žiadna peňaženka, žiadne kľúče, žiadne bankové karty, nič. Dokonca ani nohavice. To znamenalo, že budú musieť počkať na zhodu v zubných záznamoch, aby zistili, kto to je. A ak nemali doklad totožnosti obete, zistiť totožnosť vraha bolo takmer nemožné.

„Chcete, aby som porovnal charakteristiku tváre, výšku a váhu obete so všetkými príspevkami na sociálnych sieťach, ktoré zodpovedajú bielym mužom vo veku od dvadsaťpäť do štyridsať rokov, ktorí žijú v oblasti Nuneatonu?“ navrhol Lock.

Kat sa otočila k hologramu. Nebol to zaužívaný postup, ale nemohla si dovoliť strácať čas čakaním na zhodu zubov. Aj ona musela pripustiť, že napriek všetkým svojim chybám bol Lock pri analýze tisícov obrázkov zo sociálnych sietí v priebehu niekoľkých sekúnd brilantný. „Dobre,“ povedala.

„Podľa môjho softvéru na rozpoznávanie obrázkov je osemdesiatdva percentná pravdepodobnosť, že ide o Garyho Jonesa, dvadsaťdeväťročného muža z Atherstonu. Lock vystrel ruku a vo vzduchu sa pred nimi objavil záber z Facebooku, na ktorom bol mladý muž v čiernej športovej kombinéze. Mal opálenú pokožku a so svetlými vlasmi, s modrými očami a rovnými bielymi zubami vzhľadom a energiou pripomínal profesionálneho futbalistu. Lock urobil ukazovákom ťahavý pohyb, takže obrázok z Facebooku stál priamo nad mŕtvolou na kríži, a potom ho napasoval na zmrznuté telo.

Kat vydýchla. Obraz sa na mŕtve telo hodil ako uliaty. „Určite si si istý, že je to on?“

„Určite je relatívny pojem, ale na parkovisku pod skládkou odpadu je auto registrované na istého Garyho Jonesa, čo zvyšuje pravdepodobnosť, že je to on, na 98,9 percenta.“

„Dobre,“ povedala Kat. „Povedz mi, čo vieš o Garym Jonesovi.“

Lock sa postavil pred ukrižovaného muža a pohybom pravej ruky presunul trojrozmerný obrys živého Garyho Jonesa

z mŕtveho tela. Obraz sa opäť vznášal pred mŕtvolou a otáčal sa vo vzduchu.

„Gary Jones meral meter deväťdesiat a na základe BMI, čo bolo dvadsaťtri, a pomeru svalov a tuku niekoľkokrát týždenne cvičil, čím si kompenzoval sedavé zamestnanie v mestskej rade v Coventry. Nebol odsúdený za žiadny trestný čin ani nemal žiadne kontakty s nikým, kto by ho spáchal, čo je vzhľadom na poškodenie oboch uší veľmi zvláštne. Podľa literatúry je tento typ zmrzačenia známy ako ‚orezávanie‘, bežná forma mučenia zločincov, ktorá vznikla v šestnástom storočí.“

„Naznačuješ, že obeť bola mučená?“ ozval sa za nimi hlas s waleským prízvukom.

„Áno,“ odpovedal Lock.

Kat sa otočila a uvidela charakteristické strieborné vlasy a červený rúž doktorky Judith Edwardsovej, jednej z najskúsenejších a najuznávanejších patológičiek v tejto oblasti. Do regiónu Warwickshire a West Midlands sa presťahovala z Walesu pred niekoľkými rokmi, a hoci s ňou Kat nikdy nespolupracovala na žiadnom prípade, vedela, že je pre každého prvou voľbou, čo znamenalo, že policajti z Warwickshire boli zvyčajne na konci radu. McLeish musel koronera požiadať o láskavosť, aby ju prideliť na tento prípad.

„Doktorka Edwardsová,“ povedala Kat srdečne. „Som hlavná inšpektorka Kat Franková.“

Patologička sa usmiala a vystrela ruku v rukavici. „Počula som o vás samé dobré veci.“

„Ja o vás takisto. Ďakujem veľmi pekne, že ste prišli. Kontaktovať vás McLeish?“ Gestom ukázala na Locka. „Toto je...“

„Ach, o Lockovi viem všetko. Párkrát do týždňa pracujem v NiAIR pre profesorku Okonedovú, takže som súhlasila, že sa tohto prípadu ujmem aj kvôli nej.“

Kat nedokázala potlačiť prekvapenie. „Vy pracujete pre profesorku Okonedovú?“

„Robia to všetci najlepší ľudia.“ Doktorka Edwardsová stála pred Lockom, o dobrý meter nižšia ako jeho holografický obraz. „Si celkom pozoruhodný, Lock, ale v niečom sa mylíš.“ Patologička ukázala smerom k obeti a zasneženej tráve pod ňou. „Ľudské telo prečerpá sto mililitrov krvi cez srdce, ktoré každú minútu udrie asi sedemdesiatkrát. Napriek tomu sa pozri, ako málo krvi je na zemi. Tie rany nie sú výsledkom mučenia, vznikli až po smrti.“

Lock sa pozrel na miesto, kam ukázala. „Máte pravdu.“

„Samozrejme, že mám.“ Doktorka Edwardsová sa načiahla k telu a jemne položila ruku v rukavici na mäsitú časť hornej časti ramena obete a druhú pod zápästie. Potom sa ju pokúsila mierne odtiahnuť od dreveného križa, aby posúdila rozsah stuhnutia.

„Viem, že máte pred sebou ešte ďalšie testy,“ povedala Kat po chvíli, „ale aký je v tejto fáze váš najlepší odhad času a príčiny smrti?“

„Nanešťastie pre vás som platená za vykonávanie vedeckých testov, nie za hádanie.“

Kat sa zachmúrila.

„Ale rada aj tipujem,“ dodala s úsmevom doktorka. „Aj bez tých otravných testov by som sa stavila, že kľúčovým faktorom bolo podchladenie.“

„Vďaka, to je užitočné vedieť. Ako dlho by trvalo umrieť na podchladenie?“

Skôr než doktorka Edwardsová stihla odpovedať, ozval sa Lock. „Práve som si prečítal 38 219 článkov o tejto otázke. Rozšírený je názor, že okrem teploty a chladného vetra medzi kľúčové premenné faktory patria vek, BMI, oblečenie, stupeň vyčerpania a akékoľvek choroby alebo užívanie liekov. Priemerná denná teplota v Nuneatone bola tento týždeň štyri stupne a nočná mínus dva. Vzhľadom na faktor vetra a chladu na takomto vyvýšenom exponovanom mieste a za predpokladu, že